

Datum van inontvangstneming : 02/05/2016

Zaak C-181/16

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

31 maart 2016

Verwijzende rechter:

Raad van State (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

8 maart 2016

Verzoekende partij:

Sadikou Gnandi

Verwerende partij:

Belgische Staat

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

ARREST

nr. 234.074 van 8 maart 2016

Inzake

GNANDI Sadikou, domicilie gekozen hebbende bij

D. ANDRIEN, advocaat, Mont Saint-Martin 22

4000 Luik,

tegen:

Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor
Asiel en Migratie,

domicilie gekozen hebbende bij

D. MATRAY en C. PIRONT, advocaten,

Rue des Fories 2

4020 Luik

DE RAAD VAN STATE, XI^{de} KAMER,

I. VOORWERP VAN HET CASSATIEBEROEP

Bij cassatieberoep, (omissis) ingesteld op 2 juni 2015, heeft Sadikou GNANDI verzocht om cassatie van arrest nr. 145.576 van 19 mei 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zaak nr. 154.982/111.

II. PROCEDURE VOOR DE RAAD VAN STATE

Bij beschikking (omissis) van 23 juni 2015 is aan verzoeker het voordeel van het pro deo verleend en is het beroep toelaatbaar verklaard.

Het proceduredossier is neergelegd.

De memories van antwoord en van wederantwoord zijn regelmatig uitgewisseld.
[Or. 2]

De eerste auditeur-afdelingshoofd (omissis) heeft een verslag opgemaakt, (omissis) dat ter kennis van partijen is gebracht.

Verzoeker heeft om voortzetting van de procedure verzocht.

(omissis) [De] advocaten (omissis) die verschijnen voor verzoeker en (omissis) [de] advocaten (omissis) die verschijnen voor verweerder hebben hun opmerkingen naar voren gebracht.

De eerste auditeur-afdelingshoofd (omissis) is in zijn advies gehoord.

(omissis)

Overeenkomstig artikel 14, derde alinea, van het voormelde koninklijk besluit van 30 november 2006 doet de Raad van State uitspraak op basis van de memorie van wederantwoord die de vorm van een samenvattende memorie aanneemt.

III. FEITEN

Op 14 april 2011 heeft verzoeker, van Togolese nationaliteit, een asielaanvraag ingediend.

Op 23 mei 2014 heeft de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze aanvraag afgewezen.

Op 3 juni 2014 heeft verweerder verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 23 juni 2014 heeft verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep ingesteld tegen de beslissing van 23 mei 2014 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op dezelfde datum heeft verzoeker die rechterlijke instantie verzocht om nietigverklaring en schorsing van de uitvoering van het bevel om het [Or. 3] grondgebied te verlaten van 3 juni 2014.

Op 31 oktober 2014 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 132.618 het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 23 mei 2014 verworpen.

Op 19 november 2014 heeft verzoeker tegen dat arrest van 31 oktober 2014 cassatieberoep ingesteld.

Op 18 mei 2015 heeft verzoeker verweerder verzocht om een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 19 mei 2015 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 145.576 het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 juni 2014 verworpen. Dit is het thans bestreden arrest.

Op 10 november 2015 heeft de Raad van State arrest nr. 132.618 van 31 oktober 2014 verbroken en de zaak verwezen naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 232.859.

IV. OP DE ZAAK TOEPASSELIJKE INTERNRECHTELIJKE BEPALINGEN

Artikel 39/70, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

„Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”

Artikel 52/3, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 luidt:

„Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten [**Or. 4**]. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

„Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.”

V. ONTVANKELIJKHEID VAN HET BEROEP

V.I. Ambtshalve door de eerste auditeur-afdelingshoofd opgeworpen excepties van niet-ontvankelijkheid

[Exceptie van niet-ontvankelijkheid] inzake de samenvattende memorie

(omissis)

Belang bij het cassatieberoep

Volgens de eerste auditeur-afdelingshoofd is het beroep niet-ontvankelijk omdat de cassatie van het bestreden arrest verzoeker geen voordeel kan opleveren. Hij leidt dit ontbreken van een voordeel in wezen af uit het feit dat overeenkomstig artikel 39/70, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het bij het bestreden arrest verworpen beroep betrekking had, niet gedwongen kan worden uitgevoerd zolang de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen uitspraak heeft gedaan over het beroep dat bij hem [**Or. 5**] opnieuw aanhangig is gemaakt, na de cassatie door de Raad van State

van arrest nr. 132.618 van 31 oktober 2014. Dit beroep dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw aanhangig is gemaakt, werd door verzoeker op 23 juni 2014 ingesteld tegen de beslissing van 23 mei 2014 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij zijn asielaanvraag werd afgewezen.

V.2. Beslissing van de Raad van State

(omissis).

(omissis) [**Or. 6**] (omissis) De exceptie van niet-ontvankelijkheid [inzake de samenvattende memorie] wordt niet aanvaard.

Belang bij het cassatieberoep

De omstandigheid dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat verweerder verzoeker op 3 juni 2014 heeft gegeven nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn asielaanvraag had afgewezen, niet gedwongen kan worden uitgevoerd zolang de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet opnieuw heeft beslist op het beroep tegen deze beslissing van de Commissaris-generaal, impliceert niet dat dit bevel verzoeker niet grieft.

Dit bevel is immers bindend voor verzoeker. Indien hij het niet naleeft, kan verweerder hem inderdaad tijdelijk niet met geweld dwingen om het grondgebied te verlaten. Dit neemt niet weg dat verzoeker ertoe is gehouden het uit te voeren en dat het niet gaat om een vriendelijk verzoek om België te verlaten. Die beslissing van 3 juni 2014 die verzoeker verplicht om het grondgebied te verlaten, grieft hem dus.

Bovendien is het verbod dat artikel 39/70, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 verweerder oplegt om dit bevel gedwongen uit te voeren, ondanks het feit dat verzoeker het bevel niet vrijwillig zou uitvoeren, slechts tijdelijk. Zodra de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw zal hebben beslist op het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal, en indien hij het verwerpt, zal verweerder kunnen overgaan tot gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 juni 2014 verzoeker om voornoemde redenen grieft, kan de cassatie van het bestreden arrest waarbij het beroep tot nietigverklaring tegen dit bevel wordt verworpen, hem een voordeel opleveren. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt niet aanvaard.

IV.2. Door verweerder opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid

Argumenten van partijen

In zijn memorie van antwoord voert verweerder aan dat „uit [de artikelen 7 en 52/3, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 en uit artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981] voortvloeit dat de minister of zijn gemachtigde niet over enige beoordelingsbevoegdheid beschikt om het [voor de eerste [Or. 7] rechter bestreden bevel om het grondgebied te verlaten] te geven, en dat hij optreedt in het kader van een gebonden bevoegdheid”. „[D]e vraag of de asielprocedure al dan niet is afgesloten, [...] is niet relevant, aangezien artikel 52/3, § 1, van de wet bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) wordt gegeven zodra de Commissaris-generaal uitspraak heeft gedaan, zelfs al is de asielprocedure op dat moment niet afgesloten, en overigens geen melding maakt van de noodzaak van een definitieve beslissing in dit kader.” „De wet staat verweerder [weliswaar] toe om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven onder de voorwaarden bepaald in artikel 52/3 van voornoemde wet van 15 december 1980 en artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar dit betekent daarom niet dat hij dit bevel mag uitvoeren vóór het einde van de asielprocedure.” „Artikel 39/70, lid 1, van de wet, waarnaar voornoemd artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit uitdrukkelijk verwijst, koppelt een automatische schorsende werking aan het tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ingestelde beroep in volle omvang.” „Het bevel om het grondgebied te verlaten - bijlage 13quinquies kan dus niet gedwongen worden uitgevoerd gedurende de termijn om dit beroep in te stellen en zolang de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dit beroep niet heeft beslist.” „Het Grondwettelijk Hof heeft in een arrest van 11 juni 2015 ook geoordeeld dat de minister of zijn gemachtigde ertoe is gehouden het bevel om het grondgebied [te verlaten] af te geven indien de vreemdeling zich in het in artikel 52/3 van de wet bedoelde geval bevindt en dat het dus een gebonden bevoegdheid betreft.” „Het Grondwettelijk Hof heeft bovendien opgemerkt dat „[i]n dat stadium [...] de minister of zijn gemachtigde niet [dient] te beoordelen of de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het [EVRM] in acht neemt”. Volgens het Grondwettelijk Hof „dient dus een onderscheid te worden gemaakt tussen het stadium van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het stadium van de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten”. „Verwerende partij herinnert er voor de goede orde aan dat de wetgever in het Belgische recht de vreemdeling de mogelijkheid heeft willen bieden om, in eerste instantie, vrijwillig gevolg te geven aan het hem ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.” „Wanneer tegen een vreemdeling een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevaardigd, kan deze administratieve handeling niet gedwongen worden uitgevoerd zonder dat een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met dwangmaatregel wordt uitgevaardigd.” „Aangezien het een gebonden bevoegdheid betreft, zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in geval van cassatie en verwijzing naar deze Raad alleen kunnen vaststellen dat er geen belang bij het beroep bestaat, omdat in geval van nietigverklaring van

bijlage 13quinquies, tegenpartij geen andere keuze heeft dan dezelfde beslissing opnieuw te nemen op basis van de voormelde bepalingen.” „Bijgevolg heeft verzoekende partij er geen belang bij om cassatie van het bestreden arrest te verkrijgen.” „Verweerder wil er ten overvloede aan herinneren dat in casu weliswaar inderdaad een beroep tegen de beslissing van de [Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen] tot afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker [Or. 8] is ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar de Raad dit beroep bij arrest van 31 oktober 2014 heeft verworpen.” Verzoeker voerde in „zijn beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten - bijlage 13quinquies één middel aan en zich beriep op het feit dat tegen de beslissing van [de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen] een beroep tot hervorming was ingesteld en dat zijn asielaanvraag bijgevolg niet was afgesloten”. „Zoals in het bestreden arrest was opgemerkt, is dit beroep tegen de beslissing van de [Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen] door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen, zodat verzoeker geen belang meer had bij zijn enige middel, en bijgevolg geen belang meer had bij het beroep.” „Gelet op het voorgaande toont verzoeker volgens verweerder niet het vereiste belang bij zijn cassatieberoep aan, aangezien de eerste rechter in geval van cassatie en verwijzing voor hem, alleen zou kunnen vaststellen dat er geen belang bij het initiële beroep tot nietigverklaring bestond”.

Verzoeker repliceert dat hij „wel degelijk belang heeft bij het cassatieberoep”. „Arrest 89/2015 van het Grondwettelijk Hof van 11 juni 2015 heeft betrekking op de situatie tijdens de procedure voor de Raad voor [Vreemdelingen]betwistingen, terwijl de vraag hier de administratieve cassatieprocedure betreft.” „De praktijk van de bijlagen 13quinquies is weliswaar aanvaard door het Hof van Cassatie en het Grondwettelijk Hof, maar is vandaag de dag betwistbaar geworden, aangezien richtlijn 2005/85/EG de vergunning tot verblijf op het grondgebied van de lidstaat weliswaar beperkte tot de fase in eerste aanleg van de asielaanvraag, maar dit bij [de] herschikking [door richtlijn] 2013/32/EU is gewijzigd.” „Voortaan ,staan de lidstaten de verzoekers toe om op het grondgebied te blijven tot de termijn waarbinnen zij hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen uitoefenen, verstreken is en, wanneer dat recht binnen de termijn werd uitgeoefend, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel’ (artikel 46, lid 5, van richtlijn 2013/32/EU) [...] De termijn voor deze wetwijziging is de termijn voor de omzetting van de richtlijn in de Belgische rechtsorde, namelijk uiterlijk 20 juli 2015.”

De beslissing van de Raad van State

Artikel 52/3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 en artikel 75, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorzien inderdaad in de afgifte door verweerder van een bevel om het grondgebied te verlaten, bedoeld in artikel 7 van deze wet, na de weigering van een asielaanvraag door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker stelt echter dat deze afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3, onder 4), van richtlijn 2008/115/EG is, vanaf het moment van afwijzing van de asielaanvraag door de Commissaris-generaal en dus vóór de rechtsmiddelen tegen deze beslissing tot afwijzing kunnen worden uitgeput en vóór [Or. 9] de asielprocedure definitief kan worden afgesloten, strijdig is met verschillende bepalingen van het Unierecht.

In het bijzonder, ook al kan overeenkomstig artikel 39/70, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 juni 2014 niet gedwongen worden uitgevoerd zolang de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet opnieuw heeft beslist over de asielaanvraag van verzoeker na de cassatie van het arrest van 31 oktober 2014 door de Raad van State, merkt verzoeker op dat dit bevel bindend is en hem verplicht om België te verlaten zonder te wachten tot hij zijn rechtsmiddelen kan uitputten en de asielprocedure definitief kan worden afgesloten.

Verzoeker stelt met name dat de verplichting die hem wordt opgelegd om het grondgebied te verlaten vóór de uitputting van de rechtsmiddelen en de definitieve afsluiting van zijn asielaanvraag, zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel schendt, alsook het beginsel van non-refoulement dat de lidstaten overeenkomstig artikel 5 richtlijn 2008/115/EG moeten eerbiedigen bij de tenuitvoerlegging ervan. Hij vraagt dat het Hof van Justitie om een prejudiciële beslissing wordt verzocht.

Mocht het Unierecht eraan in de weg staan dat verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft vóór de uitputting van de rechtsmiddelen tegen de beslissing van de Commissaris-generaal en vóór de definitieve afsluiting van de asielaanvraag, dan zou verzoeker beschikken over het vereiste belang bij de cassatie van het bestreden arrest.

Om te beslissen over de ontvankelijkheid en eventueel over de gegrondheid van het cassatieberoep moet het Hof van Justitie van de Europese Unie dus worden verzocht om een prejudiciële beslissing. Evenwel bestaat er geen reden om in de door verzoeker voorgestelde vraag te verwijzen naar de artikelen 6, lid 5 en 9, lid 1, onder a), van richtlijn 2008/115/EG, artikel 2, onder c), van richtlijn 2003/9/EG van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten en artikel 46, lid 5, van richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Het voormelde artikel 6, lid 5, betreft immers „een [lopende] procedure [...] voor de verlenging van de geldigheidsduur van [een] verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf”. In casu vraagt verzoeker echter de erkenning van de vluchtelingenstatus en niet de verlenging van een verblijfsvergunning of een andere toestemming tot verblijf. Artikel 9, lid 1, onder a), van richtlijn 2008/115/EG betreft de verwijdering in de zin van artikel 3, onder 5), van deze richtlijn. Het door verzoeker betwiste bevel om het grondgebied te verlaten is

echter een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3, onder 4), en geen verwijderingsbesluit in de zin van artikel 3, onder 5), van richtlijn 2008/115/EG. **[Or. 10]**

Artikel 2, onder c), van richtlijn 2003/9/EG van 27 januari 2003 geeft alleen een definitie van „asielzoeker” in de zin van deze richtlijn en heeft niets te maken met de voorwaarden waaronder een terugkeerbesluit kan worden vastgesteld. Ten slotte moest België de noodzakelijke bepalingen om te voldoen aan richtlijn 2013/32/EU nog niet hebben aangenomen wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 juni 2014 werd vastgesteld.

Bijgevolg dient te worden verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag: „Moeten artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat de lidstaten verplicht om het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn, alsook het recht op een doeltreffend rechtsmiddel, neergelegd in artikel 13, lid 1, van deze richtlijn en in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan de vaststelling van een terugkeerbesluit, zoals bedoeld in artikel 6 van richtlijn 2008/115/EG, in artikel 52/3, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en in artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vanaf het moment van afwijzing van de asielaanvraag door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dus vóór de rechtsmiddelen tegen deze beslissing tot afwijzing kunnen worden uitgeput en vóór de asielprocedure definitief kan worden afgesloten?”

BESLISSING:

Artikel 1

De behandeling van de zaak wordt geschorst.

Artikel 2

Overeenkomstig artikel 267, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie wordt het Hof van Justitie van de Europese Unie verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

„Moeten artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de **[Or. 11]** lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat de lidstaten verplicht om het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn,

alsook het recht op een doeltreffend rechtsmiddel, neergelegd in artikel 13, lid 1, van deze richtlijn en in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan de vaststelling van een terugkeerbesluit, zoals bedoeld in artikel 6 van richtlijn 2008/115/EG, in artikel 52/3, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en in artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vanaf het moment van afwijzing van de asielaanvraag door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dus vóór de rechtsmiddelen tegen deze beslissing tot afwijzing kunnen worden uitgeput en vóór de asielprocedure definitief kan worden afgesloten?”

(omissis)

Uitgesproken te Brussel ter openbare terechtzitting van de XI^{de} kamer op acht maart tweeduizend zestien (omissis)

(omissis) [ondertekeningen]